

Heludex lu: 128-F109240
Beograd, 06.04.2015.

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ

Кж1 По2 6/14

Дана 26.02.2015. године

Б Е О Г Р А Д

Немањина бр. 9

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, Одељење за ратне злочине, у већу састављеном од судија: Соње Манојловић, председника већа, Наде Хаџи Перић, Вучка Мирчића, Бојане Пауновић и Јасмине Васовић, чланова већа, уз учешће вишег судијског сарадника Вукашина Сарајлића, записничара, у кривичном предмету **окривљеног Топлице Миладиновића и др**, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗЈ у саизвршилаштву у вези члана 22 КЗЈ, одлучујући о жалбама Тужилаштва за ратне злочине, окривљених Абдулаха Сокића и Срећка Поповића и њихових бранилаца и бранилаца окривљених Славише Кастратовића, Милојка Николића, Дејана Булатовића, Топлице Миладиновића, Ранка Момића, Бобана Богићевића и Сенише Мишића, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине, К-По2.бр.48/10 од 11.02.2014. године, у јавној седници већа одржаној у смислу одредбе члана 448 ЗКП-а, дана 23.-26.02.2015. године, у присуству заменика Тужиоца за ратне злочине Драгољуба Станковића, окривљених Топлице Миладиновића, Вељка Корићанина, Дејана Булатовића, Бобана Богићевића, Радослава Брновића и Славише Кастратовића, као и бранилаца окривљених, адвоката Горана Петронијевића, Боривоја Стругара, Крста Бобота, Драгана Палибрка, Вучића Шћепановића, Небојше Перовића, Зорана Брадића, Мирослава Ђорђевића и Бранке Ђукић Обрадовић, дана 26.02.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УСВАЈАЈУ СЕ жалбе окривљених Абдулаха Сокића и Срећка Поповића и њихових бранилаца адвоката Дејана Крстића и Борислава Борковића, браниоца окривљеног Бобана Богићевића, адвоката Крста Бобота, браниоца окривљеног Ранка Момића, адвоката Огњена Радића, браниоца окривљеног Топлице Миладиновића, адвоката Горана Петронијевића, браниоца окривљеног Славише Кастратовића, адвоката Боривоја Стругара, браниоца окривљеног Милојка Николића, адвоката Драгана Палибрка, браниоца окривљеног Сенише Мишића, адвоката Мирослава Ђорђевића и браниоца окривљеног Дејана Булатовића, адвоката Зорана Брадића, па се **УКИДА** пресуда Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине, К-По2.бр.48/10 од 11.02.2014. године, и

предмет се **ВРАЋА** првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Побијаном пресудом окривљени Топлица Миладиновић, Срећко Поповић, Славиша Кастратовић, Бобан Богићевић, Абдулах Сокић, Милојко Николић, Ранко Момић, Сениша Мишић и Дејан Булатовић оглашени су кривим да су као саизвршиоци извршили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗЈ у вези члана 22 КЗЈ, па су осуђени и то окривљени Топлица Миладиновић, Дејан Булатовић и Милојко Николић на казне затвора у трајању од по 20 (двадесет) година у које казне им је урачунато време проведено у притвору и то окривљеном Топлици Миладиновићу од 12.03.2010. године до 28.12.2011. године и окривљеном Милојку Николићу од 08.04.2011. године до 18.03.2013. године, окривљени Ранко Момић на казну затвора у трајању од 15 (петнаест) година у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 19.04.2011. године до 06.02.2013. године, окривљени Абдулах Сокић на казну затвора у трајању од 12 (дванаест) година у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 18.05.2010. године до 21.12.2012. године, окривљени Срећко Поповић на казну затвора у трајању од 10 (десет) година у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 07.04.2010. године до 25.06.2012. године, окривљени Сениша Мишић на казну затвора у трајању од 5 (пет) година у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 04.11.2011. године до 25.03.2013. године и окривљени Славиша Кастратовић и Бобан Богићевић на казне затвора у трајању од по 2 (две) године у које казне им је урачунато време проведено у притвору и то окривљеном Славиши Кастратовићу од 12.03.2010. године до 28.12.2011. године и окривљеном Бобану Богићевићу од 12.03.2010. године до 24.12.2010. године. Окривљени су ослобођени од обавезе плаћања трошкова кривичног поступка и паушала за које је одређено да падају на терет буџетских средстава, док су оштећени за остваривање имовинскоправног захтева упућени на парницу. Ставом Б изреке побијане пресуде, на основу одредбе члана 423 став 1 тачка 2 ЗКП-а, окривљени Радослав Брновић и Вељко Корићанин ослобођени су од оптужбе да су као саизвршиоци извршили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗЈ у вези члана 22 КЗЈ и одређено је да трошкови кривичног поступка у том делу падају на терет буџетских средстава.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

- Тужилаштво за ратне злочине, због одлуке о казни у односу на окривљене Сенишу Мишића, Славишу Кастратовића, Бобана Богићевића и Ранка Момића, те због погрешно утврђеног чињеничног стања у односу на ослобађајући део првостепене пресуде и у односу на део којим су из изреке

оптужнице изостављене поједине радње окривљених Ранка Момића, Милојка Николића и Сенише Мишића, са предлогом да другостепени суд преиначи побијану пресуду у односу на окривљене Бобана Божићевића и Славишу Кастратовића тако што ће им за извршено кривично дело одмерити казне у дужем временском трајању, да укине првостепену пресуду у ослобађајућем делу који се односи на окривљене Радослава Брновића и Вељка Корићанина и предмет у том делу упути првостепеном суду на поновно суђење, те да преиначи првостепену пресуду у осуђујућем делу у односу на окривљене Милојка Николића, Ранка Момића и Сенишу Мишића, тако што ће их огласити кривим и за радње из оптужнице које су у истој описане у тачкама II-1 под В и II-3 под Г, а затим им, имајући у виду и ове радње, изрекне строжу казну по закону;

- бранилац окривљеног Абдулаха Сокића, адвокат Дејан Крстић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, са предлогом да другостепени суд побијану пресуду укине и предмет врати на поновни поступак;

- бранилац окривљеног Ранка Момића, адвокат Огњен Радић, из свих законских разлога, са предлогом да другостепени суд преиначи побијану пресуду тако што ће окривљеног Ранка Момића ослободити од оптужбе или исту укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак;

- бранилац окривљеног Бобана Божићевића, адвокат Крсто Бобот, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, са предлогом да другостепени суд преиначи побијану пресуду у односу на окривљеног Бобана Божићевића и истог ослободи од оптужбе или првостепену пресуду у том делу укине и предмет врати на поновно суђење;

- бранилац окривљеног Топлице Миладиновића, адвокат Горан Петронијевић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, са предлогом да другостепени суд преиначи побијану пресуду и окривљеног Топлицу Миладиновића ослободи од свих оптужби или побијану пресуду укине и предмет врати на поновно одлучивање другом већу;

- бранилац окривљеног Дејана Булатовића, адвокат Зоран Брадић, из свих законских разлога, са предлогом да другостепени суд укине побијану пресуду и предмет упути првостепеном суду на поновно суђење или исту преиначи тако што ће окривљеног Дејана Булатовића осудити на казну затвора у краћем трајању;

- бранилац окривљеног Милојка Николића, адвокат Драган Палибрк, из свих законских разлога, са предлогом да другостепени суд укине побијану пресуду и предмет упути првостепеном суду на поновно суђење;

- бранилац окривљеног Срећка Поповића, адвокат Борислав Борковић, из свих законских разлога, са предлогом да другостепени суд укине побијану пресуду у односу на окривљеног Срећка Поповића или исту преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе;

- бранилац окривљеног Славише Кастратовића, адвокат Боривоје Стругар, из свих законских разлога, са предлогом да другостепени суд укине побијану пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлуку или исту преиначи, тако што ће у односу на окривљеног Славишу Кастратовића донети ослобађајућу пресуду;

- окривљени Срећко Поповић, без навођења законских разлога, са предлогом да другостепени суд изјављену жалбу усвоји;

- окривљени Абдулах Сокић, без навођења законских разлога, са предлогом да другостепени суд изјављену жалбу усвоји и

- бранилац окривљеног Синише Мишића, адвокат Мирослав Ђорђевић, из свих законских разлога, са предлогом да другостепени суд укине побијану пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно разматрање и одлучивање или исту преиначи, тако што ће окривљеног Синишу Мишића ослободити од оптужбе или му изрећи блажу казну.

Браниоци окривљених Бобана Богићевића, Радослава Брновића, Славише Кастратовића, Вељка Корићанина и Синише Мишића, адвокати Крсто Бобот, Вучић Шћепановић, Боривоје Стругар, Небојша Перовић и Мирослав Ђорђевић, као и окривљени Радослав Брновић, изјавили су одговоре на жалбу Тужилаштва за ратне злочине са предлозима да другостепени суд предметну жалбу одбије као неосновану и побијану пресуду потврди у ослобађајућем делу.

Тужилаштво за ратне злочине је у поднеску КТРЗ бр. 04/2010 од 30.09.2014. године изнело мишљење да су наводи из жалби окривљених и њихових бранилаца неосновани, те да би њихове жалбе требало одбити, а да би жалбу Тужилаштва за ратне злочине требало усвојити као основану.

Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, је одржао седницу већа, у смислу одредбе члана 448 ЗКП-а, на којој је размотрио списе предмета заједно са побијаном пресудом, изјављеним жалбама и одговорима на жалбу Тужилаштва за ратне злочине, те предлог Тужиоца за ратне злочине исказан у поднеску КТРЗ бр. 04/2010 од 30.09.2014. године, и објашњења која су на седници већа дали заменик Тужиоца за ратне злочине, присутни окривљени и њихови браниоци поводом изјављених жалби и одговора на жалбу, након чега је испитао првостепену пресуду у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалбама, у смислу одредбе члана 451 ЗКП-а, па је, имајући у виду на уму наведено, нашао:

Жалбе окривљених и њихових бранилаца су основане.

Наиме, Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, је испитујући основаност изјављених жалби нашао да је побијана пресуда захваћена битним повредама одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 11 и члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП-а које се састоје у томе што је изрека пресуде неразумљива и противречна сама себи, односно што у побијаној пресуди нису дати разлози о одлучним чињеницама, а они који су дати су нејасни и у знатној мери противречни. При томе је и чињенично стање из побијане пресуде остало непотпуно утврђено, на шта је такође основано указано жалбама окривљених и њихових бранилаца, па је због свега напред изнетог нужно било укинути првостепену пресуду.

С тим у вези, овај суд је испитујући садржину изјављених жалби најпре пошао од основаних жалбених навода на које се непосредно или посредно указује у свим жалбама окривљених и њихових бранилаца да би потом, у наставку образложења, посебну пажњу обратио на појединачне жалбене наводе усмерене на конкретне догађаје који су предмет овог поступка.

Дајући у образложењу побијане пресуде разлоге за свој закључак везано за описани догађај од 01.04.1999. године у селу Љубенић, првостепени суд је између осталог навео да из свих изведених доказа, а нарочито из исказа сведока А1, Зорана Рашковића и оштећених становника села Љубенић, произлази да су окривљени Славиша Кастратовић, Бобан Богићевић, Ранко Момић, Милојко Николић, Синиша Мишић и Дејан Булатовић предузели инкриминисане радње на начин како им је то у овом поступку стављено на терет. У том смислу, првостепени суд је нашао да су наведени окривљени, заједно са покојним Небојшом Минићем и другим НН припадницима 177. Војно територијалног одреда Пећ (у даљем тексту 177. ВТО Пећ), извршили напад на цивилно становништво албанске националности у селу Љубенић и његово расељавање тако што су део становништва приморали да пешице напусте територију села и крену према Републици Албанији, а потом подметањем пожара и паљењем уништили већи број породичних кућа и других помоћних објеката. Осим тога, из изреке произлази и да су окривљени вршили убиства цивила, и то око 60 издвојених мушкараца тако што су окривљени Славиша Кастратовић, Бобан Богићевић, Ранко Момић, Синиша Мишић и Милојко Николић стајали у непосредној близини окупљених и пазили да исти не побегну или не пруже отпор, док су окривљени Дејан Булатовић и НН припадници 177. ВТО Пећ лишили живота цивиле испалајујући у њих пројектиле из својих пушака. По извршеном стрељању, окривљени Милојко Николић је оглашен кривим да је проверавао ко од стрељаних лица даје знаке живота и у главе преживелих испаливао пројектиле из аутоматске пушке, при чему је на описани начин лишено живота најмање 42 лица и нанете су тешке телесне повреде у виду прострелних рана једанаесторици оштећених. Из чињеничног описа дела такође

произлази да је покојни Небојша Минић, пре описаног стрељања цивила, пуцањем из свог оружја лишио живота оштећене Адема Харадинаја и Уку Бушатија.

Међутим, изјављеним жалбама окривљених и њихових бранилаца се наводи да је изрека првостепене пресуде донета уз битне повреде одредаба кривичног поступка јер је у том делу из више разлога неразумљива и противречна са самом собом и разлозима у погледу одлучних чињеница датим у образложењу исте.

Наиме, изрека првостепене пресуде у том делу је најпре неразумљива јер у истој није ближе опредељено ко од окривљених је на описани начин извршио напад на цивилно становништво, учествовао у присилном окупљању цивила у центру села и раздвајању жена, деце и старијих мушкараца од војно способних мушкараца и подметао пожаре у породичним кућама и другим објектима оштећених. Тачније, нејасно је да ли је свим наведеним окривљенима стављено на терет да су на описани начин извршили расељавање цивилног становништва (жена, деце и старијих мушкараца) из села Љубенић, или се то уопштено односи на све припаднике 177. ВТО Пећ, па самим тим и на побројане окривљене. Другим речима, жалбама окривљених и њихових бранилаца је основано указано да у наведеном делу првостепене пресуде нису у довољној мери и на разумљив начин индивидуализоване радње окривљених, због чега је остало нејасно да ли је окривљенима стављено на терет да је свако од њих понаособ предузео описане радње или да су исте генерално предузете од стране припадника 177. ВТО Пећ, па самим тим и од сваког од окривљених појединачно.

С тим у вези, наведеним жалбама је основано указано како није било довољно у изреци само констатовати да су припадници 177. ВТО Пећ критичном приликом извршили напад на цивилно становништво, његово расељавање и паљење кућа оштећених, па потом логички закључити да су све те радње предузеле и окривљени јер су исти неспорно били припадници те јединице. Ово с тога јер би такво проширивање појма саизвршилаштва било недопустиво, како је то и првостепени суд правилно констатовао на 167. страни образложења, али тај свој закључак неоправдано није применио и у овој ситуацији.

Према томе, неопходно је било пре свега конкретизовати радње свакога од окривљених и на несумњив начин утврдити да ли су они и на који начин учествовали у радњи извршења предметног кривичног дела, односно да ли су својим радњама допринели извршењу дела, те да ли се могу сматрати саизвршиоцима у смислу одредбе члана 22 КЗЈ који је важио у време извршења дела.

Доносећи побијану пресуду у делу који се односи на окривљеног Топлицу Миладиновића, првостепени суд је нашао да су током поступка доказани наводи из оптужног акта јавног тужиоца којима је окривљеном

Топлици Миладиновићу између осталог стављено на терет да је у својству команданта 177. Војно територијалног одреда Пећ (177. ВТО Пећ) издао наредбе покојном Небојши Минићу, командиру Интервентног вода 177. ВТО Пећ, да изврши напад на цивилно становништво албанске националности и његово расељавање, и то дана 01.04.1999. године у селу Љубенић, а дана 14.05.1999. године у селима Ћушка, Плављане и Захаћ.

Међутим, жалбом браниоца окривљеног Топлице Миладиновића је и у односу на овај део првостепене пресуде основано указано да је иста обухваћена битном повредом одредаба кривичног поступка јер је изрека првостепене пресуде у супротности са разлозима датим у образложењу исте, односно јер су дати нејасни разлози у односу на напред изнети закључак првостепеног суда који се односи на окривљеног Топлицу Миладиновића, а услед чега је и чињенично стање у том делу остало непотпуно утврђено.

Наиме, наведеном жалбом је најпре основано указано да је изрека првостепене пресуде, у делу који се односи на окривљеног Топлицу Миладиновића, противречна са разлозима датим у образложењу исте и то у погледу психичког односа окривљеног Топлице Миладиновића у односу на радњу извршења која му се ставља на терет, а то је издавање наредбе за напад на цивилно становништво албанске националности и његово расељавање, као и у односу на наступеле последице. Наиме, у том смислу је у чињеничном опису дела наведено да је окривљени Топлица Миладиновић знао да ће припадници јединице који учествују у нападу, уништавати и пљачкати цивилну имовину и вршити убиства цивила, па је на ове последице пристао, из чега произилази да је у односу на последицу предметног кривичног дела поступао са евентуалним умишљајем као обликом кривице. Насупрот изнетом, првостепени суд је у образложењу побијане пресуде (други пасус на 241. страни) између осталог закључио да је окривљени Топлица Миладиновић у односу на издавање наредбе поступао умишљајно, свестан својих радњи и последица које је желео, из чега произилази да је исти поступао са директним умишљајем као обликом кривице и у односу на последицу кривичног дела.

Поред тога, овај суд налази да је изрека првостепене пресуде у том делу контрадикторна и са самом собом, обзиром да издавање наредбе од стране окривљеног Топлице Миладиновића да се изврши напад на цивилно становништво албанске националности и његово расељавање, како му је то оптужницом стављено на терет, само по себи подразумева да је окривљени био свестан тога да ће се његова наредба извршити и да је то хтео, односно да је поступао са директним умишљајем као обликом кривице. Изнето је очигледно у супротности са даљим наводима у чињеничном опису дела којима је окривљеном стављено на терет да је пристао на то да ће припадници означене јединице уништавати и пљачкати цивилну имовину и вршити убиства цивила и њихово расељавање.

Даље је жалбом браниоца окривљеног Топлице Миладиновића основано указано на нејасне разлоге дате у образложењу побијане пресуде, који су довели и до погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у делу у коме је утврђено да је исти издао наредбе покојном Небојши Минићу, командиру интервентног вода 177. ВТО Пећ, да изврши напад на цивилно становништво албанске националности и изврши његово расељавање дана 01.04.1999. године и дана 14.05.1999. године у означеним селима. Образлажући своју одлуку у том делу првостепени суд истиче да је из исказа сведока А1 и Зорана Рашковића, као и из одбрана окривљених Срећка Поповића, Абдулаха Сокића и Ранка Момића, утврдио да је окривљени Топлица Миладиновић издао напред означену наредбу покојном Небојши Минићу, а што је, према ставу првостепеног суда, потврђено и ратним дневником 177. ВТО Пећ.

Међутим, предметном жалбом је основано указано да се у конкретном случају ради само о посредним сазнањима сведока А1 и Зорана Рашковића, као и окривљених Поповића, Сокића и Момића јер исти, према сопственим исказима, нису лично присуствовали издавању било каквих усмених наредби од стране окривљеног Топлице Миладиновића покојном Небојши Минићу, већ су за постојање таквих наредби сазнали од покојног Небојше Минића или је њима самима било логично да су такве наредбе постојале јер је до предузимања акција дошло након што се покојни Минић састајао са окривљеним Миладиновићем. Наиме, из исказа сведока Зорана Рашковића произилази да је исти, у јутарњим часовима дана 01.04.1999. године, одвезао покојног Небојшу Минића на састанак код окривљеног Топлице Миладиновића, након чега га је покојни Небојша Минић упознао са наредбом да се “ћера гамад”, као и исказ сведока А1 који је навео да је покојни Небојша Минић дошао после састанка са окривљеним Топлицом Миладиновићем и рекао да тога дана крећу у озбиљну акцију у којој ће учествовати и окривљени Топлица Миладиновић, те да се “ћерају Немци...” и “да се пале куће, да немају где говна да се врате”. Да је окривљени Топлица Миладиновић издао означену наредбу за акцију од 14.05.1999. године такође произилази из исказа сведока А1 који је навео да је покојни Небојша Минић тога дана отишао код окривљеног Миладиновића да узме инструкције, након чега се вратио и наредио: “Момци спремите се, за 10 минута крећемо, ради се о селу Ћушка, треба да идемо да ћерамо Немце, пале се куће, цепају се документа и све остало што је потребно”, као и исказа сведока Зорана Рашковића који је навео да је тога дана у 08.00 часова ујутру возио покојног Небојшу Минића у команду код окривљеног Топлице Миладиновића након ког састанка је покојни Минић рекао припадницима његове јединице: ”Покрет, спремајте се, покрет...идемо, лове се Немци”.

Имајући у виду наведено, првостепени суд је пропустио да изврши детаљнију анализу исказа ових сведока и изнесе уверљивије разлоге због којих је на основу таквих исказа са довољном сигурношћу најпре утврдио да је окривљени Топлица Миладиновић издао наредбе покојном Небојши Минићу да његова јединица изврши акције у означеним селима, а потом и садржину таквих

наредби које су се, према налажењу првостепеног суда, односиле на извршавање напада на цивилно становништво албанске националности у тим селима, њихово расељавање, убиства, спаљивање кућа, пљачкање итд. Другим речима, поред основаних навода из жалбе браниоца окривљеног Топлице Миладиновића да се ради о посредним сазнањима наведених сведока да је покојни Небојша Минић уопште добио наредбе за те акције од окривљеног Топлице Миладиновића, основано је указано и да је нејасно како је првостепени суд на основу таквих посредних исказа утврдио тачну садржину евентуално издатих наредби. Наиме, нејасно је како је првостепени суд са довољним степеном уверења утврдио да су се те наредбе односиле на извршење напада на цивилно становништво албанске националности и његово расељавање у означеним селима, искључивши могућност да су се наредбе односиле на легитимну војну акцију усмерену према припадницима супротне стране у оружаном сукобу, односно ради евентуалног откривања припадника ОВК и одузимања наоружања, каква акција је, како је првостепени суд неспорно утврдио, већ била спроведена у селу Ћушка око месец дана раније, на шта су указали и оштећени Иса Гаши, Хазир Бериша и Мустафа Хисвукај. С тога је првостепени суд био дужан да у том смислу посебно цени одбране окривљених Бобана Богићевића, Абдулаха Сокића и Милојка Николића, како се то основао истиче жалбама њихових бранилаца.

У прилог закључку везаном за постојање означене наредбе окривљеног Топлице Миладинавића у односу на село Љубенић, првостепени суд се позива и на део исказа сведока А1 који је истакао да је тог дана видео окривљеног Миладиновића на улазу у село Љубенић одакле је пратио ток акције, као и да му је покојни Небојша Минић рекао да ће у акцији учествовати и окривљени Миладиновић. Међутим, и сам првостепени суд при крају 129. стране образложења побијане пресуде истиче како није могао да провери цитиране тврдње сведока А1 јер су Владан Крстовић и Мићко Ивановић, који су према исказу сведока А1 такође тога дана видели окривљеног Миладиновића на улазу у село Љубенић, одбили да сведоче о томе да не би себе изложили кривичном гоњењу. Због наведеног није у потпуности јасно да ли је првостепени суд прихватио наведени део исказа сведока А1 или га није прихватио. Поред тога, предметном жалбом је основано указано да је првостепени суд пропустио брижљивије да цени уверљивост наведеног дела исказа сведока А1 у контексту осталих изведених доказа, обзиром да нико од саслушаних сведока, оштећених или осталих окривљених није указао да је окривљени Миладиновић критичном приликом био присутан у селу или близу села Љубенић. У прилог томе иде и чињеница да присуство окривљеног Топлице Миладиновића на улазу у село Љубенић није приметио ни неко од оштећених жена, деце и стараца саслушаних у овом поступку, који су били приморани да напусте село и с тога прођу кроз улаз у село, нити су приметили да је у нападу на село учествовао неко са вишим чином од покојног Минића, односно да је био присутан неко ко је њему издавао наређења или се на било који начин према њему односио са позиције надређености.

Цитирани део исказа сведока А1 поред осталог упућује и на то да је покојни Небојша Минић, дана 14.05.1999. године, након састанка са окривљеним Топлицом Миладиновићем, најавио акцију само у селу Ћушка, али не и у селима Плављане и Захаћ, па се у том смислу основано жалбом браниоца окривљеног Миладиновића истиче да су нејасни разлози због којих првостепени суд узима тај део исказа сведока А1 као подлогу за закључак да је окривљени Миладиновић наредио спровођење акције и у селима Плављане и Захаћ.

Дакле, и по оцени овога суда, основано се жалбом окривљеног Топлице Миладиновића истиче да у погледу постојања наредбе издате од стране овог окривљеног, као и у погледу њене садржине, првостепени суд не да није дао јасне и уверљиве разлоге, него није дао никакве разлоге за свој закључак у том погледу, због чега је у овом делу ожалбена пресуда остала нејасна. Наиме, првостепени суд доноси свој закључак о постојању предметне наредбе а да при томе није извршио детаљну и свеобухватну анализу исказа саслушаних сведока и довео их у међусобну везу, посебно исказе сведока А1 и Зорана Рашковића који су се често различито изјашњавали у погледу одлучних чињеница, па остаје нејасно зашто је првостепени суд неке делове њихових исказа прихватио, а неке није. Имајући у виду наведено, недовољно је било само констатовати да су постојале разлике у исказима оштећених и наведених сведока, као и међусобне разлике у исказима сведока А1 и Зорана Рашковића које су се односиле и на значајне чињенице, како је то учинио првостепени суд у побијаној пресуди (други пасус на страни 76 образложења). Тек по извршеној детаљној и брижљивој анализи свих делова исказа сведока А1 и Зорана Рашковића, првостепени суд ће бити у могућности да донесе правилну оцену квалитета тих исказа и размотри да ли се на истима може темељити закључак у погледу конкретних догађаја и у којој мери.

Поред тога, Апелациони суд у Београду налази да је жалбом браниоца окривљеног Топлице Миладиновића оправдано оспорена и аутентичност ратног дневника на који се првостепени суд позива у побијаној пресуди, а у коме је између осталог уписано да су дана 01.04.1999. године "уништена непријатељска упоришта у Љубенићу и Стреоцу и ликвидирано око 50 терориста", а за дан 14.05.1999. године стоји уписано да је "тежиште било на претресу села Ћушка, Плављане и Захаћ и с обзиром да су наишли на отпор групе терориста, исти су ликвидирани".

Ово стога што из списка произилази да се у овом случају ради о овереном препису ратног дневника Војног одсека Пећ (у чијем је саставу између осталог био и 177. ВТО Пећ), а не о ратном дневнику 177. ВТО Пећ који дневник је окривљени Топлица Миладиновић, према сопственом исказу, водио у обичној свесци коју је прилагодио потребама ратног дневника и коју свеску је по завршетку рата предао надлежним органима. Како из дописа Министарства одбране, Сектор за људске ресурсе, Управа за обавезе одбране, од 16.02.2011.

године произлази да у прегледаној архиви није пронађена ратна бележница окривљеног Топлице Миладиновића, нити је такав ратни дневник пронађен у архиви МКТЈ (Међународни кривични трибунал за бившу Југославију) и „Хашког тужилаштва“, како то произлази из достављених извештаја ових институција, остало је неутврђено који документ, тј. изворник је служио као подлога за сачињавање ратног дневника Војног одсека Пећ чији препис се налази у списима, односно да ли је исти сачињен на основу оригиналног ратног дневника који је водио окривљени Топлица Миладиновић или на основу неког другог документа. С обзиром да из списка произлази како је у означеном периоду сведок Душко Антић био командант Војног одсека Пећ у коме се спорни ратни дневник водио, то је током првостепеног поступка пропуштено да се наведени сведок детаљно испита везано за начин вођења ратног дневника. Тачније, првостепени суд је пропустио да детаљно испита наведеног сведока везано за начин на који су добијани подаци који су уношени у ратни дневник и када је тај дневник сачињаван, те да ли је исти сачињен за време рата, тј. непосредно након одигравања догађаја који су у њему верификовани или евентуално накнадно, тек после рата, на основу ратних дневника вођених у јединицама које су биле у саставу Војног одсека Пећ.

Током поступка било је неопходно утврдити и које овлашћено лице је сачинило препис ратног дневника Војног одсека Пећ који се налази у списима, као и на основу ког документа је такав препис сачињен, јер би на тај начин било омогућено отклањање свих недоумица везаних за спорни ратни дневник, узимајући при томе у обзир да је сведок Душко Антић у свом исказу изјавио да се његов потпис не налази у овереном препису ратног дневника који му је предочен на главном претресу.

Првостепени суд је доносећи побијану пресуду између осталог правилно закључио да је покојни Небојша Минић приликом спровођења означених акција имао моторолу која је иначе коришћена за одржавање везе са командом, али је нејасан део закључка првостепеног суда да је окривљени Топлица Миладиновић био упознат са свим дешавањима у наведеним селима обзиром да је током поступка остало непознато да ли су он и покојни Минић одржавали међусобну везу моторолама, и уколико јесу, на основу чега је првостепени суд закључио каква је била садржина њихове комуникације приликом спровођења ових акција.

Жалбом браниоца окривљеног Топлице Миладиновића такође је основано указано и на то да је првостепени суд доносећи побијану пресуду пропустио са несумњивом сигурношћу да утврди формацијску структуру 177. ВТО Пећ, односно од колико чета и водова се та војна јединица састојала и како су те чете и водови означавани, односно да ли је званични назив јединице којом је командовао покојни Небојша Минић гласио Интервентни вод 177. ВТО Пећ. Ово с тога што је из извештаја ВБА стр. пов. 12309-3 од 04.11.2011. године утврђено да је 177. ВТО Пећ у свом саставу имао команду, три пешадијске и минобацачку чету али није наведено колико водова је исти имао и њихове

евентуалне називе. Изнето би могло бити од утицаја на доношење одлуке у овој кривичној ствари обзиром на одбрану окривљеног Топлице Миладиновића у којој се тврди да је 177. ВТО Пећ имао само три вода, а да је тзв. Интервентни вод којим је командовао покојни Небојша Минић имао назив петог вода који с тога према формацији није ни постојао, због чега се оспорава надлежност окривљеног Миладиновића за командовањем тим водом. Посебно је првостепени суд био дужан да на несумњив начин утврди надлежност 177. ВТО Пећ, имајући у виду одбране окривљених, посебно окривљеног Топлице Миладиновића, у погледу тога да су они били задужени за обезбеђење виталних објеката у граду, односно да су исти представљали формацију типа Б која није задужена за офанзивна дејства, те да зависно од тога цени да ли је окривљени Миладиновић уопште био овлашћен да издаје наредбе за војне акције.

Предметним жалбама је такође оправдано истакнуто да је изрека првостепене пресуде, у делу који се односи на село Љубенић, у супротности са самом собом јер је свим наведеним окривљенима стављено на терет да су вршили убиства цивила, али је истовремено ближе опредељено да су се радње окривљених Славише Кастратовића, Бобана Богићевића, Ранка Момића, Синише Мишића и Милојка Николића састојале у томе што су исти стајали у непосредној близини издвојених цивила мушкараца и пазили да они не побегну или не пруже отпор. У том смислу, остало је нејасно да ли је овим окривљенима стављено на терет да су непосредно учествовали у радњи извршења убиства цивила или да су на описани начин допринели лишавању живота оштећених. Апелациони суд у Београду при томе налази да је јасније опредељивање радњи које су окривљенима Ранку Момићу, Синиши Мишићу и Милојку Николићу стављене на терет, везано за убиства цивила у селу Љубенић, нарочито важно уколико се у том контексту цене искази сведока А1 и Зорана Рашковића који су током поступка мењали своје исказе у погледу тога да ли су окривљени Момић, Николић и Мишић критичном приликом стрељали цивиле и да ли су ови сведоци то непосредно видели или су исто закључили на основу места где су се окривљени Момић, Николић и Мишић налазили приликом стрељања цивила и на основу положаја њихових пушки. На противречност изреке првостепене пресуде у том делу указује и то што из исказа оштећених Џевдета Аљичкаја, Гани Бушатија, Исуф Авдулахаја, Садик Берише и Мађуна Алимехаја произлази да су само тројица војника пуцала у гомилу цивила у којој су се и они налазили, при чему из њихових исказа, и исказа осталих оштећених који су преживели стрељање, сагласно произлази да су између осталог пуцала лица која по физичком опису очигледно одговарају покојном Небојши Минићу и Мићку Ивановићу. Када се при томе има у виду да и сведоци А1 и Зоран Рашковић потврђују да су Мићко Ивановић и покојни Небојша Минић у описаној ситуацији поред осталих пуцали на окупљене цивиле, остаје нејасно које су радње предузимали окривљени Момић, Николић и Мишић, а које би их чиниле саизвршиоцима у конкретном случају.

Даље се предметним жалбама основано указује и на то да је неразумљив

део изреке првостепене пресуде у коме се описује да су приликом напада на цивилно становништво, извршеном од стране припадника 177. ВТО Пећ, лишени живота и Адем Бушати, Хисен Алимехај и Смајлај Јахмурагај, али се при томе уопште не опредељује коме од наведених окривљених је стављено на терет да је ова лица лишио живота, ценећи при томе део образложења из кога произлази да означена лица нису лишена живота приликом стрељања осталих оштећених. Неразумљив је и део изреке првостепене пресуде у коме је описано да је покојни Небојша Минић пуцајући из свог оружја лишио живота оштећене Адема Харадинаја и Уку Бушатија који су стајали у групи издвојених цивила, обзиром да није видљива веза између поступања осталих окривљених са описаном радњом покојног Небојше Минића и лишењем живота наведених оштећених.

Истоветно као и у делу ове одлуке која се односи на описани догађај у селу Љубенић, Апелациони суд у Београду налази да је изрека првостепене пресуде неразумљива и у ставу II/2 који се односи на село Ћушка.

Наиме, у том делу изреке побијане пресуде најпре је означено да су окривљени Срећко Поповић, Бобан Богићевић, Ранко Момић, Милојко Николић, Синиша Мишић, Дејан Булатовић и Абдулах Сокић, на описани начин извршили напад на цивилно становништво албанске националности и њихово расељавање, као и да су вршили убиства цивила, да би тек у наставку биле ближе опредељене радње појединих окривљених. Имајући на иму наведено, и овај суд налази да је остало нејасно да ли се свим побројаним окривљенима ставља на терет да су предузимали описане радње или само окривљенима у односу на које су те радње индивидуализоване. Тако из става II/2/а изреке првостепене пресуде произилази да су сви претходно побројани окривљени извршили напад на цивилно становништво албанске националности које је имало за последицу смрт 8 лица, да би тек потом било ближе наведено да су само окривљени Срећко Поповић, Бобан Богићевић, Дејан Булатовић, Абдулах Сокић и Синиша Мишић (дакле изостављени су окривљени Ранко Момић и Милојко Николић у односу на претходно набрајање окривљених), силом оружја истеривали албанско становништво из кућа и приморали их да се окупе на означеним местима. Потом је у изреци описано да су у овом нападу лишени живота наведени оштећени (укупно 16 лица) али без опредељивања ко их је и на који начин лишио живота, због чега је нејасно коме од окривљених се уствари ставља на терет лишење живота тих лица, односно нејасно је да ли су сви побројани окривљени оптужени за предузимање радњи извршења и у ком облику и обиму.

У ставовима II/2/б и II/2/в изреке првостепене пресуде детаљно је описано расељавање цивила албанске националности извршено од стране окривљених и НН припадника 177. ВТО Пећ и подметање пожара у породичним кућама оштећених и другим објектима у селу, као и пљачкање цивила у насељу Хасан Бећ, али није индивидуализована ниједна конкретна радња некога од окривљених (осим да је окривљени Синиша Мишић одузео новац у износу од

80.000 марака од покојног Чауш Љушија), из чега се намеће закључак да је свим означеним окривљенима стављено на терет предузимање свих описаних радњи у том делу. Жалбама бранилаца окривљених је, с тим у вези, основано указано да је овакав чињенични опис дела потпуно неразумљив, а и у супротности је са образложењем побијане пресуде датим у другом пасусу на страни 246 где се између осталог наводи како није прихваћена теза јавног тужиоца да су сви одговорни за паљење кућа и пљачкање само зато јер су учествовали у истој војној акцији. У том смислу, и првостепени суд у образложењу побијане пресуде указује да само присуство наоружаних окривљених у униформи није могло бити основ за утврђивање да су сви окривљени предузели све радње које имају обележја кривичног дела, обзиром да би такво проширивање појма саизвршилаштва значило обесмишљавање принципа кривичног права да свако одговара за оно што је учинио и што је било обухваћено његовим умишљајем, а не да саизвршилац одговара за све радње које је било ко предузео без разматрања да ли је то било обухваћено и умишљајем саизвршиоца, а што, имајући у виду напред изнето, првостепену пресуду такође чини неразумљивом.

Из истих разлога је неразумљива изрека првостепене пресуде и у ставу II/2/г јер из тог дела најпре произилази да су сви наведени окривљени вршили убиства албанских цивила, а потом се опредељује да су само окривљени Дејан Булатовић и Абдулах Сокић непосредно лишили живота одређене оштећене у одвојеним ситуацијама, при чему се окривљенима Срећку Поповићу и Бобану Богићевићу конкретно ставља на терет да су са оружјем опколили групу од 32 мушкарца и пазили их да неко не побегне или не пружи отпор. Радње које су у том делу изреке стављене на терет окривљенима Ранку Момићу и Милојку Николићу такође су нејасно опредељене јер из истих није могуће са довољном сигурношћу закључити да ли им се ставља на терет само да су, заједно са НН припадником 177. ВТО Пећ, из окупљене групе издвојили 12 цивила и одвели их до куће Азема Гашија или им се истовремено ставља на терет и да су у те цивиле пуцали и њих 11 лишили живота. Овај део изреке побијане пресуде је противречан и наводима датим у образложењу исте јер првостепени суд у другом пасусу на 182. страни налази да није било могуће поуздано утврдити да ли су окривљени Момић и Николић пуцали на цивиле у кући Азема Гашија, обзиром да је оштећени Иса Гаши, који је преживео стрељање, навео да је у њих пуцао само један војник из пушкомитраљеза, при чему је неспорно да окривљени Момић и Николић нису били наоружани пушкомитраљезом.

Напред изнети разлози због којих је овај суд нашао да је изрека првостепене пресуде неразумљива у делу који се односи на села Љубенић и Тушка, истовремено се односе и на села Плављане и Захаћ, имајући на уму да у чињеничном опису дела, везаном за та села, није индивидуализована радња никога од окривљених, осим што је окривљеном Ранку Момићу стављено на терет да је из села Захаћ одузео путничко моторно возило "Ауди" непознатог власника.

Наиме, жалбама бранилаца окривљених је основано истакнуто и да је потпуно неразумљив део изреке првостепене пресуде у коме се описује силовање оштећене Ганимете Никчи у селу Плављане, при чему из контекста изреке првостепене пресуде, датој на њеној 9. страни, произлази да се та радња свим окривљенима ставља на терет, као и напад и расељавање цивила у овом селу, а да се при том такође из изреке, нити одговарајућег дела образложења ове пресуде, уопште не може закључити које је радње предузимао ко од окривљених. Дакле, неразумљивост овог дела изреке првостепене пресуде обесмишљава само постојање описа силовања наведене оштећене у изреци, што произлази и из закључка првостепеног суда датог на странама 188-189 образложења у погледу тога да из исказа оштећених Ганимете Никчи и Аријете Никчи, као и из осталих изведених доказа, није поуздано могло бити утврђено ко је тукао и силовао оштећену Ганимете Никчи. Тачније, првостепени суд је доносећи побијану пресуду нашао да из доказа изведених током поступка није могуће закључити да су окривљени Милојко Николић и Срећко Поповић тукли или силовали оштећену, иако је оштећена претходно на њих указала приликом обављања радње препознавања, и то на окривљеног Срећка Поповића као лице које ју је критичном приликом тукло, а на окривљеног Милојка Николића као лице које ју је тада силовало. Имајући у виду све напред изнето, нејасно је коме је од окривљених описана радња силовања оштећене Ганимете Никчи стављена на терет, како је то основано истакнуто жалбама бранилаца окривљених Милојка Николића и Срећка Поповића.

У наведеном делу побијане пресуде између осталог је описано и то да је у селу Плављане лишено живота 10 цивила, а у селу Захаћ 17 цивила албанске националности, али без ближег опредељивања ко од окривљених и на који конкретан начин је та лица лишио живота, што из напред наведених разлога указује на неразумљивост изреке и у том делу. У прилог изнетим разлозима који указују на контрадикторности изреке у делу који се односи на село Захаћ, иде и то што је у самом чињеничном опису наведено да је оштећени Бајрам Смајлај тешко телесно повређен од стране неидентификованих припадника 177. ВТО Пећ, па су нејасни разлози због којих је та радња окривљенима у овом поступку стављена на терет, као и лишење живота оштећених у штали Сани Уке за коју радњу се из саме изреке такође може закључити да је извршена од стране НН припадника наведене јединице.

Дакле, по налажењу овога суда, а како се то основано изјављеним жалбама наводи, није било довољно само констатовати ко је све био присутан од окривљених на лицу места у односу на села означена у изреци првостепене пресуде, него је суд био у обавези да на несумњив начин утврди ко је од окривљених предузимао коју радњу и у зависности од тога цени и психички однос сваког од окривљених према радњама које су евентуално предузимали или се саглашавали са радњама осталих окривљених. Другим речима, неопходно је било конкретизовати радње свакога од окривљених и на несумњив начин утврдити да ли су они и на који начин учествовали у радњи извршења

предметног кривичног дела, односно да ли су својим радњама допринели извршењу дела, те да ли се могу сматрати саизвршиоцима у смислу одредбе члана 22 КЗЈ који је важио у време извршења дела.

Жалбама окривљених и њихових бранилаца је даље правилно указано да је судски вештак Слобадан Савић у свом налазу, мишљењу и исказу датом на главном претресу, навео да са судско-медицинског становишта није на поуздан начин извршена идентификација тела везаних за описане догађаје у селима Љубенић, Ћушка, Плављане и Захаћ која су ексхумирана на подручју Косова и Метохије. Ово с тога што из обдукционих записника, који су били предмет вештачења, произлази да идентификација није извршена на основу ДНК анализе остатака што би, према мишљењу судског вештака, представљало једину поуздану методу с обзиром на стање у коме су се тела налазила, већ је идентификација извршена на основу препознавања гробног места, локалитета тела у гробници, те препознавања одеће, обуће и личних предмета. Имајући у виду наведено, изјављеним жалбама је основано указано на нејасан и контрадикторан став првостепеног суда који прихвата дати налаз и мишљење судског вештака, али суштински из исказа оштећених са довољном сигурношћу закључује да се у конкретном случају ипак ради о остацима оштећених чија имена су наведена у обдукционим записницима.

Поред тога, из садржине списка произлази да у односу на одређени број лица не постоје чак ни записници о обдукцији њихових остатака, већ је првостепени суд искључиво на основу исказа преживелих оштећених и сведока закључио да су та лица насилно лишена живота у описаним догађајима, која околност, и према оцени овога суда, доводи у питање такав закључак изнет у побијаној пресуди. У том смислу, овај суд налази да је првостепени суд пропустио да од надлежних институција са подручја Косова и Метохије прибави изводе из Матичних књига умрлих или одговарајуће потврде о смрти за лица чија тела су ексхумирана на подручју Косова и Метохије. Ово се нарочито односи на лица чија тела нису пронађена и у односу на која не постоје ни записници о обдукцији, а све из разлога како би увидом у садржину тих докумената био учињен додатни напор усмерен ка несумњивом утврђивању када, где и на који начин су та лица окончала живот.

Апелациони суд у Београду је имао у виду и наводе из жалби бранилаца окривљених којима је указано да су поједина лица, која су у оптужном акту и изреци побијане пресуде означена као цивилне жртве настрадале у описаним догађајима, уствари били припадници ОВК (Ослободилачка војска Косова), те да се у тим случајевима не може говорити о цивилним жртвама у смислу правила Међународног хуманитарног права. Како би на одговарајући начин била извршена провера изнетих навода из жалби бранилаца окривљених и овај суд налази да је, посредством овлашћених органа са подручја Косова и Метохије, неопходно било проверити да ли се име некога од оштећених истовремено налази и на званичним списковима погинулих бораца ОВК и са којим датумом

се води као погинули борац, те зависно од тога ценити, како присуство тог лица на лицу места у конкретном случају, тако и његов статус у вези кривичноправног догађаја у овом поступку.

Жалбама бранилаца окривљених је такође истакнуто да приликом саслушања оштећених и сведока са подручја Косова и Метохије није поштовано начело непосредности јер исти нису приступили пред првостепени суд, већ су своје исказе давали путем видео конференцијске везе. Иако су неосновани жалбени наводи којима се сугерише да се у конкретном случају ради о недозвољеним доказима, узимајући у обзир да су исти прибављени у складу са Законом о међународној правној помоћи у кривичним стварима јер органи Републике Србије не врше фактичку власт на подручју Косова и Метохије, овај суд ипак налази да је неопходно било уложити више напора у покушају обезбеђења непосредног присуства сведока и оштећених пред судом, па тек уколико се испостави да то није могуће учинити, оправдано је исте саслушати путем видео конференцијске везе.

По налажењу Апелационог суда у Београду, напред описане битне повреде одредаба кривичног поступка су довеле и до погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у делу којим су окривљени Славиша Кастратовић и Бобан Богићевић оглашени кривим да су предузели описане инкриминисане радње везане за село Љубенић које су им у овом поступку стављене на терет. Ово с тога јер је жалбама њихових бранилаца основано указано да је првостепени суд у том контексту пропустио да цени то што нико од оштећених није препознао ове окривљене, нити је дао ближи опис извршилаца дела који би одговарао њиховом тадашњем физичком изгледу, при чему исте помиње само сведок А1 који наводи да су окривљени Богићевић и Кастратовић били на узвишењу када се иде према цамији, где су имали задатак да обезбеђују тај део. У том смислу, нејасно је како је првостепени суд, искључиво на основу таквог исказа сведока А1 и чињенице да су окривљени Богићевић и Кастратовић били у тој акцији као припадници 177. ВТО Пећ, закључио да су исти учествовали и у предузимању свих инкриминисаних радњи датих у чињеничном опису дела.

* * *

Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, је имао у виду да су побијаном пресудом окривљени Радослав Брновић и Вељко Корићанин ослобођени од оптужбе да су извршили кривично дело из члана 142 став 1 КЗЈ у вези члана 22 КЗЈ које дело произлази из истог животног догађаја као и кривично дело које је осталим окривљенима стављено на терет, те да постоји суштинска повезаност између инкриминисаних радњи које су свим окривљенима у овом поступку стављене на терет, због чега побијана пресуда представља једностивену целину, те је из разлога целисходности укинута у целости и предмет је у целини враћен првостепеном суду на поновно суђење.

С обзиром да је првостепена пресуда укинута због битних повреда одредаба кривичног поступка и непотпуно утврђеног чињеничног стања који су такве природе да онемогућавају проверу постојања повреда кривичног закона и оцену правилности одлуке о казнама које су изречене окривљенима, то се овај суд није упуштао у разматрање навода из жалби окривљених и њихових бранилаца у тим деловима. Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, у овом тренутку није посебно анализирао ни жалбу Тужилаштва за ратне злочине јер основаност тих жалбених навода није било могуће проверити у ситуацији када је побијана укинута из означених разлога, како је то напред наведено.

У поновном поступку ће првостепени суд отклонити битне повреде одредаба кривичног поступка те потпуно и несумњиво утврдити чињенично стање на начин како му је то ближе указано у претходним излагањима, па ће након свестране анализе свих одлучних чињеница, имајући у виду и све остале жалбене наводе дате у свим изјављеним жалбама, бити у могућности да донесе правилну и закониту одлуку за коју ће дати јасне, аргументоване и уверљиве разлоге.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 458 ЗКП-а, Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, је донео одлуку као у изреци решења.

Записничар
Вукашин Сарајлић, с.р.

Председник већа-судија
Соња Манојловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић